

HỒI 288**Dị Biến Liên Miên**

Ngao cò tương tranh, ngư ông đắc lợi.

Không ai có thể ngờ Loan Loan lại xuất hiện trong thời khắc quan trọng này, hơn nữa vừa xuất thủ là đã đoạt được Bất Tử ấn quyền.

Từ Tử Lăng lại càng trách mình sơ tâm đại ý. Không ai biết rõ hơn gã chuyện Loan Loan đã đến Thành Đô, thử hỏi nàng ta sao có thể bỏ qua bảo điển của Ma môn như Bất Tử ấn quyền được chứ?

Thạch Chi Hiền vừa muốn nhất thống thiên hạ, lại vừa muốn khống chế cả Ma môn, dã tâm lớn vô cùng, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, nhưng vì Thạch Chi Hiền đã sáng tạo ra kỳ công tuyệt học Bất Tử ấn quyền, nên đến cả Chúc Ngọc Nghiên cũng không làm gì được y, nếu như có cơ hội biết được chút gì đó về bí mật của tâm pháp Bất Tử Ấn, thế nào cũng chỉ có ích mà không có hại. Mà Bất Tử ấn quyền trong tay Thạch Thanh Tuyền, chính là cơ hội có một không hai để tìm hiểu bí mật này.

Có điều giờ đây hối hận thì cũng đã muộn, Thiên Ma đôi của Loan Loan đã như linh xà cuộn lấy ấn quyền. “Vù” Dải lụa vút bay trở lại chui tọt vào ống tay áo trắng toát của nàng, nhanh như lưỡi rắn thập thò.

Từ Tử Lăng vừa phóng mình lướt tới trước mặt nàng, song chưởng liền ấn xuống, toàn lực xuất thủ, Loa Hoàn Kinh cuộn cuộn đẩy ra như lốc xoáy vòi rồng.

Loan Loan vẫn ung dung nhàn nhã, liếc nhìn gã với ánh mắt u oán, tựa như muốn nhớ kỹ dung mạo gã, ống tay áo bên tả nhẹ nhàng phất ra “Rầm!” Chưởng kinh của Từ Tử Lăng lập tức bị cản lại.

Từ Tử Lăng lại cảm nhận được cảm giác không gian như co rút lại mà Thiên Ma Kinh gây ra, lòng thầm kêu hồngбет, hiểu được vừa rồi mình nhất thời nóng giận mà xuất thủ, mất đi bình tĩnh nên đã ngu ngốc lấy cứng chọi cứng, vội vàng thu hồi phần lớn công lực, thi triển bản lĩnh lạng không hoán khí trong thời gian ngắn nhất, dịch người sang một bên.

Nếu Loan Loan lúc này thừa thế truy kích, đảm bảo gã khó thể giữ mạng.

Cũng may là Dương Hư Ngạn kịp thời đuối tới, trường kiếm trong tay ảo hóa ra muôn vàn kiếm ảnh mờ mịt cả đất trời công về phía Loan Loan. Tuy thần thái nàng vẫn hết sức ung dung, nhưng nơi khóe mắt đã lộ ra thần sắc chú ý, đôi chân trần lẹ làng di chuyển trong một khoảng không gian phương viên chừng vài thước, cơ hồ như muốn thử thủ đoạn ứng biến của Dương Hư Ngạn vậy, đồng thời hai mắt nàng cũng mở lớn, nhìn chăm chăm vào luồng kiếm khí lằng lẹ đang xuyên qua thông đạo được tạo bằng hai hàng tượng La Hán từ từ tiếp cận mình.

An Long và Hầu Hi Bạch cũng lần lượt phóng tới, không hẹn mà cùng hình thành thế bao vây. Phía sau còn có Liên Nhu, nhưng không thấy Thạch Thanh Tuyền đâu.

Từ Tử Lăng đứng trên đầu một pho tượng, thư giãn gân cốt hóa giải đạo Thiên Ma Kinh xâm nhập vào nội thể, cùng lúc đảo mắt bao quát toàn diện, lập tức nắm được toàn bộ tình thế.

Theo lý thì sau khi đoạt được bảo vật Loan Loan phải lập tức rời khỏi đây. Từ Tử Lăng đoán có lẽ vì nàng nhìn thấy gã nổi cơn thịnh nộ mất đi lý trí, bất chấp sống chết mà lao vào tấn công nàng, khiến sát cơ của nàng nổi lên, cho dù không thể lấy mạng gã trong một chiêu, thì cũng phải khiến gã thọ nội thương vĩnh viễn không thể phục nguyên, bởi thế nên mới ngạnh tiếp một chiêu của gã, làm mất đi cơ hội thoát thân.

Có điều Loan Loan cũng đã tính nhầm một nước, tưởng rằng sau khi lực chiến Dương Hư Ngạn, công lực của Từ Tử Lăng sẽ tiêu hao đáng kể, cho dù không thể đả thương gã, nàng cũng có thể dễ dàng thoát đi. Chẳng ngờ gã lại vừa lĩnh ngộ được tuyệt học bác đại tinh thâm của Phật môn ẩn tàng bên trong năm trăm pho tượng La Hán, cả tinh khí thần đều đạt đến trạng thái cực điểm, thêm vào chiêu số lằng lằng không hoá khí độc môn cùng với Hóa Kinh Đại Pháp mà gã dựa vào chân khí của Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích phối hợp với tư thế kỳ diệu của tượng La Hán sáng tạo ra, kết quả là không hề bị tổn thương chút nào.

Còn Loan Loan thì bị lực đạo phản chấn của Từ Tử Lăng làm cho chân khí trong người nhộn nhạo một phen, sau khi vận khí áp xuống được thì Ảo Ảnh Kiếm của Dương Hư Ngạn đã bao phủ nàng trong màn kiếm ảnh mờ mờ, khiến nàng có muốn cũng khó mà tháo chạy được nữa.

Chỉ cần để Dương Hư Ngạn giữ chân lại trong khoảnh khắc, các cao thủ trong điện sẽ lục tục xông lên, lúc ấy thì cả Loan Loan cũng tự biết mình khó mà đối phó nổi.

Trong sát na ngắn ngủi, Loan Loan đã vận Thiên Ma Kinh lên đến cực hạn, đồng thời lạnh lùng nói: “An Long người tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện này, bằng không kể từ đây Thiên Liên Tông của người sẽ trở thành tử địch của Âm Quý Phái đó”.

Vừa nói, tả thủ đã khẽ hất lên, Thiên Ma đới phóng vút ra như một tia điện, xuyên phá không gian, bắn trúng đầu mũi kiếm của Dương Hư Ngạn, chuẩn xác đến độ khiến người ta khó mà tin được.

Từ Tử Lãng đều thở dài thán phục.

Ảo Ảnh Kiếm bị Thiên Ma đới kích trúng lập tức rung lên bần bật, kinh khí tán xạ ra bốn phía, hơn mười bức tượng la hán xung quanh đó lập tức gặp nạn, tay gãy mũi vỡ, nước sơn bong ra lả tả.

Ảo Ảnh Kiếm của Dương Hư Ngạn vốn đang hư thực nan phân, biến ảo khôn lường lập tức biến thành một người một kiếm lao thẳng tới, thì ra trước khi phiêu đới của Loan Loan chạm vào mũi kiếm một sát na, y đã vận kinh biến hư chiêu thành thực chiêu, quyết tâm liều mạng ngạnh tiếp.

“Cách!”.

Hai loại kinh lực chạm nhau, phát ra một âm thanh khô khốc.

Dương Hư Ngạn lộn nhào một vòng trên không, hạ thân xuống đất liền tiếp thoái lui ba bộ mới đứng vững lại được.

Phiêu đới của Loan Loan kích trúng mũi kiếm, lập tức gợn lên một đợt sóng, trông nguy dị lạ thường, thân hình diễm tuyệt của nàng khẽ lắc lư trượt về sau một chút, sắc mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Phiêu đới lại chui tọt vào ống tay áo.

An Long và Hầu Hi Bạch lần lượt hạ thân xuống bên trái Loan Loan, một kẻ đứng trước, một người đứng sau. Chỉ nghe họ An cười khùng khục nói: “Tiểu a đầu hà tất phải nặng lời như vậy, nể mặt lệnh sư, An miễn đứng ngoài tọa thị bàng quan cũng được”.

Liên Nhu dịch người ra phía sau Loan Loan, nấp sau lưng một bức tượng.

Từ Tử Lãng vẫn chưa tìm thấy gót ngọc của Thạch Thanh Tuyền, trong lòng có hơi băn khoăn, nhưng cũng không lo lắng cho nàng lắm.

“Soạt!”.

Dương Hư Ngạn cho kiểm vào bao, đảo mắt một vòng, lạnh lùng lên tiếng: “Ấn quyền này hoàn toàn không có lợi gì cho Loan đại tiểu thư, chỉ bằng đưa lại cho tại hạ, có khi Dương mỗ có thể khiến tiểu thư hoàn thành tâm nguyện cũng không chừng”.

Hầu Hi Bạch phì cười nói: “Không ngờ Dương sư huynh của ta lại là một kẻ bỉ ổi như vậy. Tự mình không thể làm gì được Từ huynh, liền mượn tay người khác, còn nói vì mỹ nhân hoàn thành tâm nguyện, lại muốn đoạt lấy bí quyền, chuyện nhất cử tam đắc như vậy mà huynh cũng nghĩ ra được, Hầu Hi Bạch này quả thật bội phục, bội phục”.

Cặp mắt lộ ra ngoài tấm trùm đầu của Dương Hư Ngạn lóe lên như điện, cười ha hả nói: “Từ huynh chớ nên hiểu lầm mà nghĩ rằng Đa Tình Công Tử đa tình thật, hẳn chỉ nghĩ cho mình, chứ không quan tâm gì đến an nguy của Từ huynh đâu”.

Loan Loan tỏ vẻ khinh thường nói: “Loan Loan xưa nay không giao dịch với những kẻ giấu đầu lòi đuôi, không dám dùng chân diện mạo gặp người khác, trừ phi Dương Hư Ngạn người cởi bỏ khăn trùm đầu, bằng không đừng hòng ta có hứng thú với bất cứ đề nghị nào của người”.

Dương Hư Ngạn lấy làm ngạc nhiên, đưa mắt nhìn sang phía An Long, không hiểu tại sao trong tình cảnh bốn bề thọ địch thế này, Loan Loan vẫn không hề e ngại mà đắc tội với mình.

An Long vẫn đang đảo mắt bốn phương tám hướng, tìm kiếm dấu tích của Thạch Thanh Tuyền, nữ tử này đã được chân truyền từ mẫu thân, tuyệt đối không đơn giản.

Loan Loan u uất thở dài, lườm Từ Tử Lăng đang đứng trên tượng la hán một cái rồi ánh mắt mới dịch chuyển sang chỗ An Long, khẽ lắc đầu nói: “Ta thật không hiểu An Long người đang làm trò gì. Không tiếc đắc tội với Âm Quý Phái chỉ vì một quyền tâm pháp hoàn toàn không có tác dụng gì cho mình, chắc người cũng không dám dựa vào ấn quyền này để đối đầu với Thạch Chi Hiền đúng không? Luận về con người, An Long người cũng đâu ngu đến nỗi rồi hơi đi làm trò cười cho kẻ khác, chẳng những không có lợi, mà có khi còn rước họa sát thân cũng nên”.

Những lời này hoàn toàn không chút khách khí, nhưng An Long vẫn không lấy đó làm sỉ nhục, chỉ cười hì hì nói: “Không phải An mỗ đã nói là sẽ chỉ tọa thị bang quan hay sao? Có điều niệm chút giao tình giữa ta và lệnh sư, vẫn không thể không khuyên nha đầu người một câu, Dương Hư Ngạn thêm vào Hầu Hi Bạch ít nhất cũng bằng một nửa Thạch Chi Hiền, cho

dù lệnh sư đích thân tới đây cũng không chiếm được nhiều tiện nghi đâu. Chi bằng hiền điệt nữ hãy giao ấn quyền ra, cái này gọi là thực nữ không chịu thiệt trước mắt, đúng không?”.

Loan Loan mỉm cười nói: “Chẳng trách sư tôn thường hay nói An Long khó thành đại khí, chỉ hợp làm kẻ gian thương hám mùi tiền. Hiện nay thế lực của các người không phân cao thấp, chỉ cần ta giúp bất cứ phía nào, phía bên kia đều sẽ phải nuốt hận mà đi. Đêm nay An Long nguoi đã liên tiếp thi triển Thiên Tâm Liên Hòa, giờ đã như cây cung kéo căng hết cỡ, muốn giết nguoi thì đây là lúc thích hợp nhất. Nói không chừng điệt nữ này sẽ nhắm tâm mà ném ấn quyền đi, rồi toàn lực hạ sát nguoi, âu cũng là một chuyện thống khoái”.

An Long cuối cùng cũng biến sắc, cấm khẩu vô ngôn.

Loan Loan lại nhìn sang phía Từ Tử Lăng đang đứng trên cao, đưa tay che miệng cười khúc khích nói: “Lại còn cả huynh nữa, đứng trên đó uống gió Tây Bắc hả? Đại mỹ nhân của huynh tại sao lại bỏ đi không lời từ biệt như thế?”.

Bốn người hai phe đưa mắt nhìn nhau, đều không làm gì được nàng, tuy đang hăm thân trong vòng vây của bốn đại cao thủ, song vị tuyệt đại truyền nhân của Âm Quý Phái này vẫn lợi dụng được quan hệ phức tạp giữa chúng nhân để khống chế cục diện trong lòng bàn tay.

Song mục Dương Hư Ngạn sáng rực sát cơ, đặt tay lên chuôi kiếm nói: “Nói cho cùng nguoi cũng chỉ muốn đoạt lấy ấn quyền mà thôi, chi bằng chúng ta thi tài xem ai đoạt lại được ấn quyền trong ống tay áo của thị?”.

Những lời này bằng như trung cầu ý kiến của Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch, hy vọng hai người có thể tạm thời gác bỏ lập trường đối địch, trừ đi Loan Loan trước, sau đó mới dựa vào thực lực quyết định xem ấn quyền thuộc về tay ai.

Từ Tử Lăng hơi do dự.

Tuy gã và Loan Loan là tử đối đầu, có mối cừ hận không thể hóa giải, song nếu bảo gã liên thủ với hạng tà nhân như An Long, Dương Hư Ngạn để đối phó với nàng thì cũng chẳng phải chuyện hay ho gì. Có điều đây là biện pháp duy nhất trước mắt, nếu để nàng thoát thân, e là không có ai có thể giữ nàng lại nữa.

Bọn An Long không có ai đủ khả năng đơn độc đối đầu với Loan Loan, tuy lúc này chưa ai tỏ vẻ gì, nhưng tinh thần thì đã tập trung cả lên người nàng, chỉ cần Loan Loan có bất cứ dị động gì, tất cả sẽ có cảm ứng mà lập tức xuất thủ tập kích, vì vậy lúc nàng đã như mảnh thú bị dồn vào đường cùng, trừ phi có thể địch nổi thế liên thủ của bốn người, bằng không tuyệt đối sẽ không dám khinh cử vọng động.

Hầu Hi Bạch nở một nụ cười đầy vẻ khổ tâm, đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, thở dài nói: “Ý Tử Lăng huynh thế nào? Đây có lẽ là cách duy nhất rồi. Hầu Hi Bạch tuy hận nhất chính là lật thủ hủy hoa, nhưng giờ cũng không tìm được con đường nào khác nữa”.

Mắt hổ của Từ Tử Lăng sáng rực tinh quang, nhìn thẳng vào Loan Loan thản nhiên nói: “Giờ không biết Thạch tiểu thư đã tránh đi nơi nào, giả như sau khi chúng ta huyết chiến một phen, mới phát giác cuộn da dê kia chỉ là một bài thiên tự văn của hài tử tập viết thì sao?”.

Loan Loan dịu dàng thở dài: “Ở đây đúng là chỉ có Tử Lăng mới là chân anh hùng, dám hỏi chư vị, không biết tiểu nữ tử có thể mở cuộn da dê ra xem một lượt, chứng thực chân giả rồi mới quyết định bước tiếp theo thế nào được không?”.

An Long cười khùng khục nói: “Chân anh hùng chỉ là một cách gọi khác tương đối dễ nghe của kẻ ngốc mà thôi, ta dám lấy cái đầu trên cổ mình ra khẳng định đây chính là Bất Tử ẩn quyền mà Thạch đại ca lưu lại U Lâm Tiểu Cốc, còn lý do mà ta khẳng định như vậy thì thứ cho An mỗ không thể tiết lộ được”.

Loan Loan khẽ nhú đôi mày liễu lên ngạc nhiên nói: “Lời bảo chứng của người chẳng đáng một xu. Xem ra mục tiêu của người không phải ẩn quyền mà là tính mạng của Loan Loan này, chuyện này đúng là kỳ quái, làm như vậy rốt cuộc có lợi gì cho Thiên Liên Tông đâu chứ?”.

Chủ đề vừa chuyển, sự chú ý của chúng nhân cũng lập tức chuyển từ chuyện hợp tác vây công Loan Loan sang ẩn quyền là chân hay giả.

“Soạt!”.

Hầu Hi Bạch xòe chiết phiến ra, khẽ phe phẩy trước mặt, mỉm cười nói: “An thúc đã quyết định không nhúng tay vào chuyện này nữa, Nhu công chúa thì đã lánh ra xa, Loan tiểu thư xin cứ tự tiện mở quyền, tại hạ sẽ làm hộ hoa sứ giả, không biết Tử Lăng huynh có ý kiến gì chăng?”.

Từ Tử Lăng bình tĩnh đáp: “Nếu An Long lão sư và Nhu công chúa không xuất thủ, tiểu đệ tự nhiên cũng không xuất thủ”.

Loan Loan lắc đầu nói: “Trừ phi Tử Lăng huynh chính miệng đảm bảo sẽ làm hộ pháp cho Loan Loan, bằng không tiểu muội tuyệt đối không mạo hiểm”.

Dương Hư Ngạn cười dài nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, chi bằng để tại hạ xuất thủ lĩnh giáo Thiên Ma bí kỹ của Âm Quý Phái, các vị có muốn tham dự hay không thì xin tùy”.

Vừa nói dứt lời, kiếm khí băng hàn đã cuộn cuộn tỏa ra xung quanh như biển khơi dậy sóng, còn thân hình y thì vẫn đứng yên bất động, nhưng sự thực thì đang ra sức giành thế chủ động, chỉ cần khí thế của Loan Loan hơi sút giảm một chút, là y sẽ lập tức huy kiếm xuất kích.

Y toàn lực xuất thủ, còn Loan Loan thì phải phân thần đề phòng An Long và Hầu Hi Bạch, đối với nàng quả là vô cùng bất lợi.

Hầu Hi Bạch hét lớn: “Chậm đã!”.

Chúng nhân đều hết sức ngạc nhiên, Dương Hư Ngạn xuất thủ với Loan Loan, đối với y đáng lẽ là trăm lợi mà không hại, tại sao họ Hầu lại đột nhiên lên tiếng cản lại như vậy.

Hầu Hi Bạch quay sang nói với An Long: “Sự việc trọng đại, thi bằng An thúc nói rõ xem dựa vào gì mà thúc có thể khẳng định cuộn da dê trong tay Loan tiểu thư chính là Bất Tử ấn quyền của gia sư?”.

Song mục An Long lóe lên một cách kỳ lạ, chậm chậm nói: “Nếu ta chúng thực được cuộn da dê đó không phải là đồ giả, liệu hiền đệ có cùng Ngạn hiền đệ xuất thủ không?”.

Hầu Hi Bạch ung dung đáp: “Đúng là có khả năng này. Đương nhiên còn phải xem lời của An thúc đáng tin mấy phần nữa?”.

An Long phát ra một trận cười dài làm rung động cả đại điện: “Loại da dê này không phải da dê thông thường, mà đã được bản nhân đích thân ngâm tẩm, vì vậy màu sắc đặc biệt, bao nhiêu năm vẫn như mới. An Long ta dám lấy độc chú của Thiên Liên Tông lập thệ, nếu có nửa chữ hư ngôn thì trời tru đất diệt, vĩnh bất siêu sinh”.

Loan Loan cười khanh khách tiếp lời: “Giờ thì cả nô gia cũng bắt đầu tin thứ này là đồ thật rồi. Không biết các vị có hứng thú nghe nô gia đưa ra hai phương pháp có thể giải quyết cục thế trước mắt này hay không?”.

Lời này lập tức khiến Hầu Hi Bạch đang lăm le xuất thủ lập tức thúc ngựa dừng cương, tạm hoãn xuất thủ.

Có tiếng Liên Nhu vang lên ở ngoài cửa: “Thứ cho Liên Nhu không tiện nhúng tay vào chuyện tranh đấu bên trong Ma môn, nô gia đi đây! Sau này có chuyện gì các vị cũng đừng đến tìm nô gia tính sổ đấy nhé!”.

Tiếng y phục phất gió vang lên, trong nháy mắt đã đi xa.

Từ Tử Lăng nghe mà cảm thấy rối tung rối mù, không thể nào hiểu nổi rốt cục quan hệ giữa Liên Nhu và An Long là thế nào. Có điều nữ nhân này giáo hoạt như hồ ly, gã tuyệt đối không dám coi thường những gì nàng nói. Nhưng cũng có thể vì nàng ta không muốn đối địch với Âm Quý Phái, nên mới lâm trận thoái lui như vậy.

Loan Loan hân hoan nói: "Cái này gọi là minh triết bảo thân, nói thế nào thì cũng thông minh hơn An Long người rất nhiều".

An Long tỏ ý không vui, gằn giọng đáp: "Không phải hiền điệt nữ có hai phương pháp giải quyết hay sao?".

Loan Loan vận tập ma công, ép kiểm khí bức nhân của Dương Hư Ngạn đứng cách đó hơn trượng xuống, ung dung bình tĩnh nói: "Phương pháp giải quyết thứ nhất, chính là để Loan Loan vận công hủy cuộn da dê trong ống tay áo này thành bột vụn, như vậy thì mọi chuyện kết thúc, mọi người không cần phải tranh chấp gì nữa".

Kiểm khí của Dương Hư Ngạn lập tức giảm đi một nửa.

Nếu cuộn da dê này bị hủy đi, người tổn hại nhiều nhất đương nhiên không phải Loan Loan, mà là một trong hai người Dương Hư Ngạn hoặc Hầu Hi Bạch.

Loan Loan nhiều lắm cũng chỉ mất đi cơ hội nghiên cứu Bất Tử ấn quyền, còn hai người kia thì lại mất đi cơ hội để lặc mình trở thành một Tà vương Thạch Chi Hiền thứ hai.

An Long hừ lạnh nói: "Nếu ngươi chịu làm vậy thì sớm đã hủy ấn quyền đi rồi, đâu cần phải đợi đến giờ mới nói ra?".

Từ đầu đến cuối y luôn châm dầu vào lửa, nên giờ thì ai cũng chắc chắn y có ý đồ muốn hạ sát Loan Loan.

Loan Loan liếc y một cái đầy vẻ khinh thường, ngọc dung bỗng nhiên bình tĩnh lạ thường, trở lại với thần thái ung dung vốn có của nàng. Nhưng bầu không khí xung quanh chợt xuất hiện một cảm giác đáng sợ, tựa hồ như bất cứ lúc nào cũng có thể sục xuống, y phục trên người nàng không có gió mà lay động phần phật, mái tóc phất lên tựa như đang đứng giữa trận cuồng phong, tình thế nguy dị phi thường.

Chúng nhân đều lấy làm kinh hãi, vận công chờ đợi, nhưng không ai dám tiên phong xuất thủ.

Từ Tử Lăng lạnh lùng hỏi: "Phương pháp thứ hai thì thế nào?".

Loan Loan nở một nụ cười đầy ẩn ý, chậm rãi nói: “Phương pháp chính là trả ấn quyền lại cho huynh!”.

Nói vừa dứt lời, ống tay áo đã phất lên, cuộn da dề bắn vọt về phía Từ Tử Lăng đang đứng trên tượng la hán.

“Vù!”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>